

Cuprins

<i>Introducere</i>	7
Capitolul 1	
<i>Pregătirea scenei</i>	13
Capitolul 2	
<i>Cortina se ridică</i>	21
Capitolul 3	
<i>Înregistrarea de pe banda de magnetofon – comparații</i>	37
Capitolul 4	
<i>Viața lui June/Carol</i>	59
Capitolul 5	
<i>Moartea lui June/Carol</i>	97
Capitolul 6	
<i>Să facem cunoștință cu Jane</i>	117
Capitolul 7	
<i>Sarah din Boston</i>	153
Capitolul 8	
<i>Mary din Anglia</i>	173

Capitolul 9	
<i>Gretchen cea puternică</i>	183
Capitolul 10	
<i>Un spirit creat</i>	213
Capitolul 11	
<i>Viața ca spirit.</i>	223
Capitolul 12	
<i>Un spirit privește în viitor.</i>	241
Capitolul 13	
<i>Kennedy și Scorpionul.</i>	257
Capitolul 14	
<i>Cortina coboară.</i>	271
<i>Epilog</i>	281

Introducere

Începând cu anul 1979, am lucrat cu spor în domeniul reîncarnării, al cercetării vieților trecute și al terapiei vieților trecute. Pe vremea aceea, astfel de lucruri erau adeseori luate în derâdere de către profesioniști. Dar, în ultimii ani, explorarea vieților trecute a devenit un instrument valoros în tratarea problemelor de sănătate, a fobiilor, a alergiilor, a problemelor de relaționare în familie etc., probleme care nu au putut fi vindecate prin metode convenționale de terapie. Mulți psihologi folosesc acum această metodă și recunosc că nu contează dacă ei sau clienții lor cred sau nu în existența vieților anterioare; ceea ce este important e că această terapie ajută clientul, fiind astfel un instrument valoros de explorare a minții subconștiente. S-a descoperit că rădăcina multor probleme se datorează traumelor din viețile anterioare. De multe ori, traumele nu sunt provocate de o singură viață trecută, existând un tipar repetitiv care s-a stabilizat și este atât de puternic, încât s-a transmis mai departe, în viața curentă.

Acesta este genul de muncă pe care am făcut-o, începând cu anul 1979. Dar mulți din cei care doreau să-și exploreze viețile trecute nu căutau răspunsuri pentru complicațiile ivite în viața de zi cu zi. Mulți oameni veneau la mine din curiozitate, dorind să afle dacă au mai trăit cu adevărat și alte vieți. Adeseori, în cazurile în care nu exista un scop important sau o intenție serioasă de lucru, subiectul primea accesul doar la vieți trecute comune și

nesemnificative pentru el. Însă atunci când exista un motiv întemeiat de explorare a porțiunilor necunoscute ale minții, rezultatele și informațiile obținute au fost de multe ori extraordinare.

Interesant este faptul că cei mai mulți oameni obțin informații care arată că au mai trăit și alte vieți. Cu cât este mai adânc nivelul de transă hipnotică, cu atât se accesează mai multe informații. Am descoperit că cei mai buni subiecți pentru accesarea informațiilor din domeniul reîncarnării sunt somnambulii, acești oameni putând să coboare cu ușurință la cel mai adânc nivel posibil, identificându-se în detaliu cu personajul din viața trecută.

În cursul anilor de terapie și cercetare, am întâlnit toate situațiile posibile și uneori am dat de persoane care au trăit în perioade istorice interesante sau au cunoscut personalități istorice importante. Astfel, am scris mai multe cărți despre aceste cazuri fascinante, rezultatul fiind *Conversații cu Nostradamus, Iisus și esenienii, Ei umblau cu Iisus, Între viață și moarte, Un suflet își amintește Hiroshima*. Ulterior, mi-am extins activitatea și asupra cazurilor care se refereau la extraterestri și fenomenele OZN: *Păstrătorii grădinii, Legenda lui Starcrash, Moștenirea din stele, Custozii Pământului*, ajungând în final la seria metafizică mai avansată – *Universul convolut*.

De-a lungul căutărilor mele, munca în domeniul hipnozei s-a extins și mi-am dezvoltat propria tehnică, specializată, de a ajuta oamenii să se vindece cu ajutorul minții și prin conectarea la Sinele lor Înalt. Acum, predau această metodă peste tot în lume. Încă mai scriu cărți referitoare la aventurile mele prin portalurile de timp și spațiu.

Uneori, în timpul interviurilor mele la radio și televiziune, precum și în timpul lecturilor mele, mi se pun întrebări cum ar fi: „Cum ai ajuns să lucrezi în acest domeniu?“, „Cum ai început să faci hipnoză?“ Dacă este timp, încerc să explic pornind de la

începuturile mele, dar dacă nu este destul timp le spun că este o poveste lungă, prezentată în prima mea carte – *Amintirea a cinci vieți*. Oamenii sunt derutați pentru că au auzit numai de celelalte cărți ale mele și întreabă: „Această carte de ce nu a fost publicată?” Răspunsul este că am încercat de multe ori să o public, dar, uneori, cărțile apar înainte să le vină vremea și acesta a fost cazul și cu această carte. Când am scris-o, nu existau librării New Age, iar librăriile „normale” aveau foarte puțin spațiu pentru cărțile metafizice. Era un gen de literatură, căruia încă nu-i sosise vremea. Am tot trimis cartea la edituri și am primit numai scrisori de respingere. O editură a răspuns: „Poate că am fi acceptat să-ți publicăm cartea, dacă ai fi scris despre regresia făcută unei vedete de cinema; atunci poate ar fi interesat pe cineva.”

După ani de încercări eșuate, în care nu am primit decât respingeri care mi-au frânt inima, am pus deoparte manuscrisul, în dulăpiorul în care păstram dosarele cu cazurile la care lucram, și mi-am continuat munca. Asta nu înseamnă că am abandonat scrisul. Dimpotrivă, când am început să lucrez cu adevărat în domeniul terapiei prin regresie, au început să curgă informații provenite de la diverși clienți și am început să scriu alte cărți, uitând de *Amintirea a cinci vieți*. Până la urmă, au trecut nouă ani, în care am avut multe dezamăgiri și respingeri, înainte de a-mi găsi primul editor. În momentul acela, terminasem deja de scris cinci cărți și experimentasem toate dezamăgirile pe care le poate trăi un scriitor. De multe ori îmi venea să strig: „Eu nu mai pot să continui așa, doare prea mult!”

Dar de fiecare dată când ajungeam în abisul disperării și simțeam că o să renunț, că o să trântesc manuscrisul de un perete și o să revin la viața normală, mă întrebam: „Ce o să fac acum cu viața mea?” Răspunsul care îmi venea în gând de fiecare dată era că nu îmi doream altceva în viață decât să scriu. Așa încât îmi ștergeam

lacrimile și începeam o nouă carte, fără a avea certitudinea că va fi publicată vreodată.

Acum, când fac prezentări sau particip la conferințe, alături de alți scriitori, le spun celor care doresc la rândul lor să devină autori următorul lucru: să nu renunțe. Să scrie, chiar dacă prima lor carte va rămâne nepublicată. Poate li se va publica doar a doua sau a patra carte, dar atât timp cât ai scrisul în sânge nu poți să renunți la el. Este ca un drog. Mai curând, renunți la mâncare, și nu la scris. Când ajungi în punctul acesta, știi care este misiunea ta. Energia din spațele scrisului va deveni atât de puternică, încât cărțile se vor materializa, tocmai pentru că există o lege a Universului care impune asta.

În final, mi-au fost publicate numai cartea a cincea, a șasea și a șaptea (din trilogia despre Nostradamus), apoi au urmat alte cărți. Acum știu că acea perioadă întunecată din viața mea a fost un test. Mi s-a oferit ocazia de a mă retrage, dacă îmi doream să trăiesc o viață normală, dacă asta alegeam. Am înțeles că odată ce o persoană s-a dedicat misiunii sale de viață nu mai există cale de întoarcere și nu va putea fi niciodată fericită altfel. De asta le spun oamenilor să nu renunțe la visul lor. Perioada mea de testare a trecut. Eu m-am dedicat complet lucrurilor pe care vreau să le fac în viață, iar acum cărțile mele sunt traduse în aproape douăzeci de limbi și au propria lor existență, lucru care nu s-ar fi întâmplat dacă eu aș fi renunțat.

În cei patruzeci de ani care au trecut de când am intrat în acest domeniu, copiii mei și cititorii m-au întrebat: „De ce nu editezi prima carte pe care ai scris-o? Doar știi că acum există interesul necesar pentru o astfel de lucrare! Oamenii te întreabă mereu cum te-ai lansat în acest domeniu.“ Dar s-au petrecut atât de multe lucruri din 1980, când am scris cartea, încât acum mi se pare că e prea simplă și naivă, în comparație cu progresele făcute în cărțile care i-au urmat. Astfel, manuscrisul a zăcut în dulăpiorul cu dosarele cazurilor studiate până în anul 2009, când l-am redescoperit,

odată cu renovarea casei, când am făcut curat în dulăpiorul cu dosare. Am luat atunci manuscrisul în mână și el a început să vorbească, spunându-mi că a sosit în sfârșit vremea ca să fie publicat. I l-am dat fiicei mele Julia ca să-mi spună ce crede despre el, dacă e prea vechi, prea simplu, prea demodat sau naiv.

După ce l-a citit, fiica mea mi-a răspuns: „Această carte este ca o capsulă a timpului, este un fragment de istorie. Oamenii trebuie să știe cum a început totul, să știe că nu a fost o călătorie ușoară.“ Această carte este o prezentare a procesului care m-a lansat în neobișnuita mea carieră.

Da, este o carte simplă și naivă, pentru că așa eram eu și soțul meu, atunci când am descoperit regresia în viețile trecute. Pur și simplu, ne-am împiedicat de ea, în timp ce el făcea hipnoză de rutină, în anul 1968. Nu aș putea să-mi depăn povestea, fără să pomenesc uimirea noastră și chiar teama cu care am intrat în acest domeniu fascinant. Descopeream idei și concepte care ne erau total necunoscute. Exista puțină literatură despre reîncarnare în acea perioadă și nu se știa aproape nimic despre efectuarea regresii în viețile trecute cu ajutorul hipnozei; metafizica era un cuvânt necunoscut, iar termenul „New Age“ nu fusese încă inventat. Era șocantă ideea de a conversa cu oamenii care au murit sau cu sufletele lor, înainte ca ei să se nască. Nu eram pregătiți pentru ceea ce a urmat; de aceea, povestea este spusă într-un mod simplu și naiv.

Aceasta este povestea începutului meu în acest domeniu, deși narațiunea se concentrează mai mult asupra soțului meu decât asupra mea. Așa se petrec lucrurile de multe ori în viață, o întâmplare ne poate schimba pentru totdeauna calea și modul de a gândi. Adesea, mă întreb ce cale aș fi ales în viață, dacă nu ar fi fost aventura noastră, de explorare a reîncarnării, din anul 1968. S-a deschis atunci o ușă care nu s-a mai închis niciodată. Sunt recunoscătoare pentru asta. Uimitor este că în cercetările care au urmat după aceea,

de-a lungul anilor, nici măcar un lucru din cele înțelese în prima carte nu a fost contrazis. Da, erau lucruri noi, uimitoare, care ne speriau, dar care au fost întărite în următorii ani de mii de cazuri care au confirmat, în cuvinte diferite, aceleași informații.

Vă urăm, prin urmare, bun-venit în lumea necunoscută a regresiei!